

Fredag 14 januari

Utkommer fredagar

1994 20:e årg.

Lösnummer 2 kr

Vänsterpartiets Agenda 21-möten på Djingis Khan har börjat!

På torsdag den 20 januari kl 19.30 är temat **Hållbara transporter av människor och varor. Trafikens framtid i Lund.** Anna Lundin och Anders Rosén från Andningspaus i Lund inleder. Ulf Nordqvist, chef för gatukontoret i Lund ställer också upp! Det kan nog bli en het debatt om bilism och parkeringshus...

Nya grannar

Knackelibang på dörren!

- Vem där?
- Hare!
- Vicken Harry då?
- Hare Krishna!

Nej, vi körde inte den travestin på en mycket gammal schlager när vänsterpartiets nya grannar på Bredgatan 28 i måndags knackade på och presenterade sej. Men vi kunde alltså ha gjort det. Den latin-amerikanska kulturföreningen har flyttat ut och fått en ersättare från årskiftet.

I sin lokal ska de nya ha möten och, får man förmoda, andliga övningar. Men de ska också driva en mer handfast verksamhet. Från 1 april övertar de den intilliggande vegetariska restaurangen Magasin Wählin. Vad blir det då av Rolle, dvs. restaurangens nuvarande, färgstarke ägare Roland Hallberg? Jo han övertar Hare Krishnas motsvarande restaurangrörelse i sin gamla barndomsstad Stockholm - alltså ett byte.

Ledaren för de nya grannarna berättade att han själv från början var portugisisk krigsvägrarflyktig. Om oss vänsterpartister förklarade han vänligt att han tyckte det var trevligt att se att det ännu fanns idealister.

Fast vi var i första hand materialister, försäkrade vi.

Vänsterpartiet i Lund

Valberedningen inom vänsterpartiet i Lund söker inför årsmötet den 5 februari kandidater för styrelse etc. Därutöver bedrivs rekrytering för kommunfullmäktige och landstingslistor som kommer att fastställas senare i vår. Vill du nominera någon eller anmäla dig själv som intresserad, ring Monica Bondeson 113433, Anna-Stina Löven 143805, Agneta Granér 137971 eller Sten Henriksson 144457.

Genom staketet, inte över

- Nej, jag har aldrig klättrat över staketet hit! Det var min namne, försäkrade Rolf L. Nilson (v) för varje ny tjänsteman som vi presenterades för.

Vi studiebesökte Barsebäckverket. Själv har jag heller aldrig klättrat över staketet, bara stått utanför det och ropat slagord i samband med ett antal Barsebäcksmarscher. Nu var det öppna famnen (efter vederbörlig identitetskontroll). Verkställande direktören bjöd på tournedos och fastlagsbulle och ägnade oss ett par timmar av sin gissningsvis dyrbara tid, liksom två informatörer och chefen för det ena reaktorblocket, det som fungerar.

Vi visades runt. Allmänna intrycket: det hela är stort, och de lägger ner en otrolig möda på säkerhetsrutiner. Vi visades ynnest en att få komma in i själva kontrollrummet, alltså inte bara till åskådarpattformen, och vi fick titta ner i reaktortanken. Det blåskimrande kylvattnet såg lockande ut och jag förstår Ulf Adelson som en gång förklarade sej vilja bada i det.

Och så pratade vi förstås. Det är trevligt att diskutera teknik med kunniga tekniker, och vi fick artiga och välavvägda svar på våra frågor. Av de senaste båda årens svårigheter hade de lärt sej, förkla-

rades man, att bli ännu uppfinningsrikare när det gäller att förebygga osannolika konsekvenser, men framför allt bättre på att informera. Det tycks ha varit ett huvudskäl till att verket nu har blivit ett eget bolag inom Sydkraftskoncernen. Det blir klarare ansvar, sades det.

Direktören pratade inte så mycket teknik men desto mer energipolitik. Hans näraliggande bekymmer var regeringens brådska med att privatisera elmarknaden. Det långsiktiga målet var förstas att slippa avvecklas. Kärnkraftselen var ju fortfarande så billig, trots de fördyringar som de senaste årens problem onekligen hade lett till. Med andra slags kraftverk skulle kilowatten bli lika dyr som i Danmark. Och Sverige skulle så småningom tvingas nettoimportera elkraft, t.ex. genom den nya Tysklands-kabeln.

Rolf tog inte så stort intryck av det resonemanget. Dyrare el, som skapar ekonomiskt utrymme för alternativen och driver fram besparing framför allt i hushållen, är ju ett gammalt krav från miljörörelsen och vänsterpartiet. Han hade varit på studieresa i Norge med riksdagens näringsutskott och där hört hur angelägna de var att få sälja till Sverige av sin myckna överskottskraft. Och med den tek-

niska Europaintegration som obönhörligen kommer, oberoende av hur det i förstone går med den politiska, blir det en gemensam elmarknad, och i den kan Sverige inte vara någon isolerad lågprisö.

Vad gäller kärnkraften står vänsterpartiet kvar vid sin politik och Rolf tänker skriva en motion om avveckling till värriksdagen. Men han kommer att betona vikten av en ordnad och genomtänkt plan, med omedelbar start (ett par reaktorer står ju redan sysslösa) och i värsta fall den sista i drift något år in på 2010-talet. Intill dess är det ett gemensamt intresse för Sydkraft, vänsterpartiet, svenska folket och danska folket att Barsebäck drivs med maximal säkerhet, och där hade han fått goda intryck under dagen.

I nästa dags tidningar kunde vi läsa att danskarna ställer nya krav om skadeståndsgaranti vid en olycka i Barsebäck, och att även s-kvinnorna vill börja avvecklingen nu. Och OOA, den danska anti-kärnkraftsorganisationen, skickade ut ett nytt pressmeddelande. Bland undertecknarna fanns Rolf Nilsson, han som en gång klättrade över staketet.

Gr

PRESSTOPP. Vår nya dotter Hillevi 12.1. Yllva & Märten.

Öresundsbron?!?!;

Spelet inom regeringen om öresundsbron kan inte annat än gynna oss bromotståndare. De sura miner som statsministern och än mer dennes vanligtvis lojala språkrör i Sydsvenskan visat upp sen nyår, skänker oss viss skadeglädje. Vid VB:s pressläggning är ett beslut på torsdagen ännu höljt i dunkel.

Men blev det nu uppskjutet, så visar det att den föreliggande ansökan inte kan godkännas från miljösynpunkt. Det är från våra utgångspunkter en ganska självklar slutsats, som man inte behöver granska projektet särskilt ingående för att inse, och som man borde ha gjort för länge sen. Ett par oemotsägliga argument:

1. Bron är en bilbro med järnvägsspår och gynnar därför bilismen, som kommer att öka på alla tillfarter. En ren järnvägsförbindelse skulle gynna person- och godstrafik på spår och tvinga bilisterna att ta tåget. Med eller utan bilen med sig.

2. En tågresa på den bro som ett stålbyggnadskonstium presen-

terat skulle på väsentliga sträckor ske i ett tråg utan den vackra utsikt som bilisterna skulle kunna njuta av. En sådan tågresa skulle inte bli mer njutbar än genom en tunnel under Öresunds botten.

3. Den brolösning som idag är aktuell omfattar betydligt längre sträckor än i tidigare förslag i form av sänktunneln med långa nerfarter på långsträckta öar. De kommer självklart att hindra vattengenomströmningen genom Öresund mer än något tidigare förslag, och kompensationsmuddring är som bekant till stor skada för ekomiljön i sundet.

Det ringa vattendjupet i Öresund förstår man bäst om man tänker sig hur djupt sundet skulle vara i

samma skala på en topografisk karta i 1:50.000. Vattenskiktet skulle vara ca 1/4 millimeter djupt!

I dagarna har citytunneln i Malmö fått förnyad uppmärksamhet, eftersom den är en viktig förutsättning för en konkurrenskraftig järnvägstrafik gentemot biltrafiken på bron. Byggs bron, måste malmöborna inse att citytunnelns fördelar uppväger de ingrepp i parkerna som den otvivelaktigt åsamkar.

Men miljö- och naturresursdepartementet måste idag inse, att den enda lösning som kan godtas från miljösynpunkt, är en borrar järnvägstunnel under sundets botten - för enbart järnvägstrafik. En sådan tunnel utgår med fördel från Malmö C under Kockumsområdet direkt mot Köpenhamn utan omvägen runt Malmö. Norr om Malmö C finns gott om mark för en tunnelterminal. En citytunnel blir då också överflödigt om man ser till restiden.

Alltså: Avvisa brokonstiets ansökan och begär en lösning med en borrar järnvägstunnel!

Lågan har slocknat

Hets mot folkgrupp

Centerpartiet utsättes i dessa dagar för en hetskampanj i media. Det kanske kan tyckas vara bara deras sak, men vi är ju fler partier här i landet som inte har de megafoner som står moderater och folkparti till förfogande och nästa gång är det vår tur. I hetsen mot centern har dock ingen gått så långt som Per T. Ohlsson, politisk chefredaktör på Sydsvenskan, senast i sin söndagskrönika.

Så här säger han: "Centerns motstånd mot Öresundsbron gäller inte miljön. Det har den senaste veckans turer i frågan tydligt demonstrerat. Nej centern vill först och främst, trogen sitt förflutna, stoppa dem som via en bro kan ta sig till Sverige, helt fritt i enlighet med EES-avtalet och dessutom i egna bilar: *Utlänningarna*." I den fortsatta texten framläggs naturligtvis inget som "tydligt visar" att det är så, fram kommer bara lite allmänt tjafs om Sjöbo.

Så låter Ohlsson oss få veta att partiet saknar "det interna, intellektuella liv" som möjliggör förnyelse. Medlemmarna förstår heller inte främmande ord och mycket riktigt avslutas krönikan med en "ordlista för ledande centerpartister" där man får veta att introducera betyder införa och ideologi betyder åskådning.

Centern är förvisso ett småborgerligt parti med rötter på landsbygden och den genomsnittliga utbildningsnivån är säkert lägre än i de kretsar där Ohlsson rör sig. Men Ohlsson demonstrerar ändå en typ av arrogans mot företrädare för de lägre samhällsskikten som man hoppades hade försvunnit på 30-talet. Men den lever och senast har man noterat det i EU-kampanjen där vi som är tveksamma till svensk anslutning regelbundet förklarar vara obildade, okunniga och främlingsfientliga.

Det skulle förvisso vara mycket att säga om den desinformation som mera allmänt bedrivs i Öresundsbrofrågan. Det påstås t.ex. att regeringen bara har att göra någon sorts juridisk prövning vilket är nonsens: det är klart att regeringen har ett politiskt ansvar för vad den godkänner. Men Ohlsson i Sydsvenskan är unik i sin hätskhet och man kan bara spekulera över bakgrunden till föraktet mot dessa obildade bonnläppar. Hade Ohlsson en olycklig barndom i Dalby?

Vänsterns årsmöte

hålls lö 12 febr. med början kl 10.00. Skriv gärna motioner och sänd dem till styrelsen under adress Vänsterpartiet, Bredgatan 28, 222 21 Lund.

Vi for till Berlin, tre år efter murens fall. "Die Wende", som man säger här. Lite nyfikna på vad som hänt. Med ett uppdrag att för blåsorkestern sondera terrängen för en spelning någån gång i vår. På Alexanderplatz berättar Franz Biberkopf den yngre om hur den f.d. DDR-medborgaren säger till en f.d. västtysk: – Vi är ett folk, och får svaret – Vi också.

Lågan vid den okände soldatens och den okände motståndskämpens minnesmärke har släckts. Det finns inte mycket kvar av muren och de stycken man kan köpa av de många souvenirförsäljarna är bara möjligen äkta. Potsdamer Platz ser ut som en jättelik byggnadstomt. Det är det också. Marken är köpt av japaner som skall bygga ett gigantiskt köpcenter. USAs ambassad skall byggas här i skuggan av Brandenburger Tor lovar en skyltförsedd sten.

Ett stycke därifrån ligger Abgeordnetenhäus, Berlins stadshus, där stadens parlament har sitt säte. Det ligger på Niederkirchenerstrasse nr 5 men efter som gatan fått namn efter Käthe Niederkirchener, som tillhörde kommunistpartiet, och mördades av nazisterna i koncentrationslägret Ravensbrück, vill de borgerliga partierna inte använda gatuadressen. CDU och FDP håller därför till i "preussiska lantdagen", som är förkrigsnamnet på byggnaden.

För att möta några lokala politiker åker vi S-bahn och spårvagn ut den förorten Marzahn som är en stadsdel i Östra Berlin. I den här femton år gamla förorten bor 165 000 människor varav ca 3% är utlandsfödda. Marzahn har beskrivits som "Tenst utan träd".

Av de boende i Marzahn tillhör 63% låg-, 29% mellan- och 8% höginkomstägarna. Medelinkomsten pr månad är 2800 DM. Arbetslösheten ligger på ca 10%, vilket är lägre än i väst. Eller "alte Bundesländer" som man säger här. Förra DDR kallas följaktligen "neue Bundesländer".

Av de 10 000 arbetslösa är 60% kvinnor, 500 ungdomar.

Kvinnlig borgmästare

Vi samtalar med Margrit Barth, vice borgmästare i Marzahn och Dieter Lütke som är gruppleddare för den 17 personer starka PDS-gruppen i kommunfullmäktige. Eller snarare kommungruppen för Marzahn kan mest liknas vid en kommunal. Berlin har 23 sådana kommunalar ("Bezirksamt")

Vid senaste valet fick PDS i den här delen 35% av rösterna, SPD 28%, CDU 14%, Bündnis 90 (i huvudsak de gröna) 11% och de reaktionära republikanska partiet nära 6%.

Enligt vallagen skall det största partiet utse borgmästare men efter överklagande från de övriga partierna tolkade författningsdomstolen lagen så att valkarterer kan jämföras med partier. Efter som alla de andra partierna gick

sammans i en kartell med de enda syftet att stoppa PDS kunde de med domstolens hjälp sätta SPD (socialdemokraterna) på borgmästarestolen. PDS (demokratiska socialistpartiet) fick sitta nedanför, som vice. Detta har inte bara skett i Marzahn utan i ytterligare sex av de andra kommunalerna.

Det är en parallell till borgmästarvalet i grannstaden Potsdam där PDS kandidat fick 45% av rösterna i första valomgången men där SPDs kandidat i andra omgången fick 55% med stöd att inte bara alla andra partier utan och efter hot från näringslivet att inte investera i Potsdam om PDS kandidat segrade.

Pragmatiskt parti

PDS har tre av sju "kommunalarådsposter" för det sociala, kulturen, hälsovården och ungdomsfrågorna och försöker driva en

Barth beklagade detta eftersom de bägge partierna på det lokala planet hade en i stort likartad politik. Dieter Lütke förklarade att PDS pga sitt ursprung i det gamla SED tvingats göra upp med sitt förflutna vilket däremot inte skett med politikerna i SPD och CDU. Margrit Barth sa med viss bitterhet att: "Jag minns när de hurrade för SED och jag vet när de slutade."

Begränsade möjligheter

Vi frågade också hur partierna konkret arbetade i parlamentet. Dieter berättade att man kunde besluta om planering och utformning av skolor och barnstugor och annat, men om de centrala parlamentet för Berlin inte beviljade pengar så blev det inget av med byggandet.

Våra researrangörer, en lokal vänsterorganisation i Stockholm bjuder in PDS till första maj och vi hakar på och erbjuder Röda Kapellet att komma och spela i Marzahn. Man har en värfest i slutet av maj som brukar samla 10–15 000 besökare och vi kommer överens om att hålla kontakten med varandra.

Har det hänt nått?

I öst betraktar man sig som en bananrepublik till väst. Vissa kretsar använder ordet "överfall" i stället för "återförening". Men många tycks också vara nöjda med det ekonomiska utfallet av sam-

politik som gynnar jämlikhet och arbete. Under hela intervjun nämndes överhuvudtaget inte ordet "socialism", som inte tycks stå på dagordningen av lätt insedda skäl.

Att partiet fått så stort väljarstöd (i valet i dec 1992) beror på att de appellerar till de forna DDR-medborgarnas konkreta krav.

Inget samarbete med SPD

Tillsammans har PDS och SPD över 63% av rösterna i Marzahn och vi frågade varför man inte samarbetade med SPD. Margrit

manslagningen. Missnöjet gäller samma saker som här hemma; arbetslösheten och neddragning i den offentliga sektorn. Man vill inte ha tillbaka "det gamla" men konstaterar som vår taxichaufför att tidigare byggde man 10 000 lägenheter om året, nu byggs några hundra. Några av våra gamla vänner, som nu är egna företagare, säger att mycket av gemenskapen mellan människor har försvunnit. Malis ned i marknadsekonomins kvarnhjul, säger vi, – men de ser inte ut att förstå vad vi menar.

Kritik mot studiematerial: Konturlös välvilja

"Ett steg till vänster" – studiehäfte om vänsterpartiets politik. Av Monica Anderson och Eva Svensson.

Som (relativt) nybliven medlem av partiet är man naturligtvis extra nyfiken på hur partiet vill presentera sig för nyblivna och presumtiva medlemmar, och i ett sådant läge blir grundkriteriet för en recension "Skulle jag gått in i partiet om detta vore vad jag visste på ett ungefär?"

Svaret måste nog bli ett Mjaa? Inte för att åsikterna som framförs i detta studiehäfte, oavsett för cirkelarna, skulle vara osympatiska. Tvärtom, de är så kolossalt sympatiska att det blir svårastående varför just bara v skulle företräda dem. "Political correctness" skulle kunna stå stämplat utanpå, och i slutändan får man en stark känsla av att de flesta svenska partier i dag skulle ställa upp på det mesta som sägs här (bortsett från att Marx faktiskt finns med i en ordlista). Lite dystert, kanske, om tanken är att klargöra varför man bör välja just v och inget annat.

Absurt

I det lilla företalet sägs att studiet av socialismen kan vara en nästan "sensuell" företeelse (häftets citationstecken). Tyvärr förefaller det som om denna dragning till sensualism helt har tagit överhanden över mer hjärncentrerad verksamhet. Häftet flödar av små diktfragment, lösryckta uttalanden, poetiska fotografier, etc. i en ytterligt rörig layout. Här får man väl försöka vara rättvis igen; det påpekas att häftet skall användas tillsammans med kongressmaterial, och då är väl tanken att det skall lätta upp stretandet med mer genuint politiska textsjok. Men det känns ändå mycket påtagligt som om författarna inte kan tilltro sin publik att läsa mer än fem rader i sträck utan att bli trötta. Lösryckta citat och uppmanande tillrop utan någon större mening förekommer på varenda sida, ibland med direkt absurd verkan.

I avsnittet om kvinnokamp får man plötsligt ett käckt citat av kyrkofadern Clemens av Alexandria (andra årh. e. Kr.) om hur mycket han avskyr kvinnor. Man stirrar på detta och försöker räkna ut vad tanken bakom kan vara. Är det för att illustrera patriarkatet som ett universellt fenomen? Då kunde man ju tänkt sig att det fördes en ordentlig analys av fenomenet eller är det helt enkelt återigen ett utslag av inställningen att det är mycket bättre med ett kort och hejligt utrop där man inte behöver grubbla över varför det står där (jfr annonsbyråer) än att behöva anstränga sig

med en sammanhängande ordentlig förklaring?

"Det räcker inte att förstå med hjärnan", för att citera företalet igen; nej för all del, men det är ju inte heller så dumt för hjärnan att få lite gymnastik också. Själv blir jag direkt förolämpad av att en helsida i vad som kallas "studiehäfte" upp-tas av ett fiktivt telefonsamtal mellan en mor och en dotter ("Men skall du bli kommunist nu?") Detta framhålls som lämpligt rollspel. Min uppfattning av ordet studier är, att de är till för att man skall lära sig något: jag förstår helt enkelt inte vad man skall lära sig av detta eller en motsvarande scen med uppäckning av matkasse (miljö-tjat). Eller ett känsligt foto av lövskuggor på en vägg, med bildtexten "Kampen för socialismen pågår i vardagen".

Man kan ju kanske också fråga sig vad det egentligen är meningen att man skall lära sig av en del av de föreslagna diskussionsämnena: "Vänsterpartiet talar om ett "gott liv", Vad innebär ett gott liv för dig? (s 8); "Kommer världen att bli bättre och mera rättvis någon gång eller har Lenas mamma rätt?" (s 8); "Hur skall vi undgå dåligt samvete för att vi inte orkar vara perfekta?" (om miljöarbete, s 13). "Hur skapas arbete åt alla?" känns väl kanske mera intressant, men då är det ju synd att inget facit medföljer.

Lika snälla som KDS

Med jämna mellanrum undrar man också en del över de delvis direkt politiska konsekvenserna av den allmänna, lätt konturlösa välviljan. Ett lösryckt citat från Encyclopedia Britannica där sägs att socialismens etik är nästan densamma som kristendomens – vad menar man egentligen med det? Det bara står där för sig själv. En cynisk person skulle kunna få för sig att det är till för att lugna oroliga kandidater: titta, vi är inte farliga, vi är lika snälla som KDS. I avsnittet om yttrandefrihet räknar man upp ett antal illavarslande symptom i Sverige av idag: man anser det uppenbarligen vara av precis samma dignitet att "duktiga musiker får inte spela in skivor för att de inte är tillräckligt kommersiella" och att folk inte vågar öppna munnen på sin arbetsplats av rädsla att bli avskedade. Man gör heller inte något försök att definiera varför V kan hävda att varje människa själv skall kunna välja hur hon vill leva (bildtext, s. 17), vilket är bra, medan SAF säger "satsa på dig själv", vilket är dåligt (samma sida). Är det inte att göra det väl lätt för sig?

Jag vill inte gärna kalla författarna för besserwissrar, men häftet

genomsyras dessutom onekligen av en ganska beskäftig tillrättaläggande ton. Det påpekas allvarligt att en kaffepaus under cirkelsammankomsterna är en god idé, liksom att man kan använda helger om man vill. Om man däremot hade tänkt sig att t. ex. få en genomlysning av vad kapitalismen egentligen är för något, vad produktivkraften betyder eller annat mera hårdsmält som man ju onekligen trodde var en viktig del av basen för alltihop, då blir man besviken. Varför kan inte de tänkta läsarna tilltros vare sig förmågan

att själva organisera kaffe eller önskan att faktiskt lära sig något om socialismen, kapitalismen och politiskt arbete? Är detta verkligen partiets uppfattning om sina medlemmar?

För att avsluta med ett mer positivt anslag, kan man väl säga att det häftet inte ger av direkta politiska kunskaper kan man kanske sägas ge som en snabb orientering över vad som är partiets hjärtefrågor, även om också denna orientering ger ganska få konkreta upplysningar.

Charlotte Wikander

Om ja-sägarnas argumentation

För det mesta lever vi bra sida vid sida, de som vill att vi ska säga ja till EU och jag som inte alls är övertygad. Ofta upplever jag deras argument som grundade i en stark känsla för att EU är rätt, mer än som rationella och logiska. Det är egentligen bara ett av deras argument som kan få mig att tveka - att EU är ett sätt att förhindra att Tyskland än en gång militariserar i aggression mot sina europeiska grannar.

Men någon gång tänder jag och blir riktigt förb-d. Det är när de pådyvlar oss dessa isolationistiska idéer, dessa "Sverige är bäst"-attityder. Hans Zetterberg, den förre SvD-chefen, finner numera DN vara en bättre plattform för sådana plattityder. Förra veckan beskrev han oss svenskar som de självgodas, som gärna kan vara solidariska med tredje världen men inte vill utsätta "vår modell" för förändring. Vårt förhållande till Europa underlättas inte av att vi är "de perifera kusinerna från norr, för mycket bönder för att trivas i europeiska städer..."

Ja-sägarna behöver väl det slagets demagogi när de misstror sin egen förmåga att övertyga med sakargument. Möjligen är professorn i sociologi Hasse Z dessutom en av den gamla sortens arroganta intellektuella. Vad sägs om hans förslag inför omröstningen: "En kampanj i vår på fyra veckor räcker. En vecka för att sopa under återstående missförstånd, en vecka att beskriva uppgiften och glädjejämnerna som väntar när vi är innanför(!), en vecka att beskriva vårt öde om vi hamnar(!) utanför, och en vecka att

övervinna vår tvekan och ta ställning" (DN 7.1.94).

Varför vill inte Hans Z och hans kolleger dela de allvarliga spörsmål vi alla borde se som ett gemensamt intresse att utforska. För många av oss 'tveksamma' handlar det om att EU-projektet som det ser ut idag inte bör stödjas. Jag förväns över att den andra sidan inte tycks bry sig om så viktiga ting som att kapitalets intressen - konkurrensen - sätts helt i centrum och människornas intressen egentligen inte ens står på dagordningen. Ett Europaprojekt behöver inte till den grad toppstyras och nivelleras, behöver inte tvinga medlemsstaterna att backa på viktiga reformer (t ex de miljöpolitiska) som de varit kloka nog att vida.

Vad som ständigt förstärker min egen tveksamhet är regeringens sätt att förhandla. Dess till synes totala undfallenhet i EU-diskussionerna, dess enda målsättning - att Sverige ska bli medlem - kan det inge något förtroende? När förhandlingar borde och kunde innebära en diskussion om på vilka villkor, med vilken integritet och vilket handlingsutrymme bevarat, som Sverige skulle acceptera ett medlemskap.

Jag som inflyttad till Lund från de trakter där Hans Z numera residerar, upplever i Skåne en mycket starkare Europaorientering än jag mött längre norrut. Visst är det historien och närheten till Europa som spelar in. Men inte verkar mina vänner för den skull ha tappat huvudet och vilja sälja ut all vår beslutsrätt i en någorlunda fungerande demokrati.

Bertil Egerö

VECKOBLADET Bredgatan 28, 222 21 LUND. Prenumerationspris: 160 kr per år. Insättes på postgiro 174 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidskriftsverkstan Svarbrodersg. 3. Tel 046-11 51 59 onsdagar o. kl 18. Fax: 046-14 65 82 Manus kan också lämnas på Bredg. 28 senast onsd. kl 17. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmännens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma Sölvegatan 22 Lund Tel. 046-18 41 91.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

När kamrat Jörgen i förra numret av VB redogjorde för UV Skånes årskonferens så fanns uttalandet "Partiet och EG" med vad som däremot inte var med var det viktiga uttalande som togs om Peru och situationen där. Därför bifogar jag detta så att VB's läsare kan ta del av detta.

Karl Liljeqvist, Ung Vänster Lund

För frihet för Perus förtryckta folk

"Dagens Peru karakteriseras av enorma klassklyftor, ett litet fåtal lever i överflöd medan majoriteten lever i svår misär, och av en massmördande diktatur. Diktatorn Alberto Fujimori härskar med militärens stöd samtidigt som utländska företag plundrar landet på dess rikedomar. Peru är det land där flest sk "försvinnanden" rapporteras varje år. Listan över de missförhållanden som råder i Peru kan göras mycket lång och det är mycket tragiskt. Vi i Ung Vänster Skåne anser att det vi i Sverige kan göra för att stödja Perus förtryckta folk är att på alla sätt visa vårt stöd för de människorättsorganisationer som finns i Peru tex De demokratiska advokaternas förening (en sammanslutning av advokater som försöker försvara de politiska fångarnas rättigheter). Vi vill också uppmana den svenska regeringen att omedelbart upphöra med utvisningen av asylsökande peruaner (Sverige är det enda land i världen som avvisar peruanska flyktingar). Vi hoppas och tror att Perus folk snart kommer att få leva i fred och frihet."

Ung Vänster Skånes årskonferens 11-12 dec. 1993.

Nytt år, valår och dessutom Veckobladets tjugonde årgång. Beslutet om Öresundsbron, hur det än ser ut, manar till fortsatt kamp för miljön och mot de krafter som tror att allt blir bra bara bilarna spyrt ut renare avgaser. Kampen för ett rättvisare samhälle och en annan fördelningspolitik är viktigare än någonsin i en alltmer egoistisk och osolidarisk värld.

Året har börjat, och det är åtta månader till valet. Det finns ingen anledning att dröja med den politiska diskussionen, varken lokalt, på riksplanet eller ideologiskt.

VB sparkar igång valrörelsen med ett debattinlägg här till höger, som influerar under helgerna.

PROP-föreläsning torsdag 20 januari kl 19.15:

Afrikas städer växer snabbt – är det bra för utvecklingen?

Den frågan tänker Jonathan Baker från Nordiska Afrikainstitutet i Uppsala diskutera. Inte minst de mindre städerna är intressanta, de som har hamnat i skuggan av huvudstädernas utveckling. Jonathan har färska erfarenheter bl a från Tanzania. Lokal är som vanligt Stadsbibliotekets hörsal. Föreläsningen hålls på engelska!

Borgerlig förnyelse

Jag skriver till VB för att kommentera en artikel om en förnyelsekonferens, publicerad i VB nr 38 1993. Jag var med i Vpk/KU-komplexet fram till 1985. Idag är jag varken marxist eller leninist, men väl revolutionär, socialist och visionär. Visioner är oerhört viktigt och nödvändig del för ett radikalt parti. Om man vill ha "progressiva" och genomgripande förändringar är det viktigt att tala om vart man vill hän. För mig verkar det som om v saknar detta. Självprenumererar jag på Proletären och Internationalen, Kpml(r):s resp SP:stidningar. Anledningen är dels att dessa har nyheter som inte ingår ibland de nyheter som de etablerade nyhetsmedierna för ut, och dels skriver Proletären och Internationalen om visioner. Av dessa anledningar vill jag dessutom stödja tidningarna.

Sedan länge har v (tyvärr) fungerat som ett stödparti åt ett allt mer högerinriktat och nyliberalt sosseparti, istället för att ryta till när den borgerliga politiken blivit alltför vedervärdig. När Sap går åt höger går även v åt höger och ställer sig politiskt sett på lagom avstånd från Sap, för att försöka fånga upp gamla missnöjda Sapväljare. Så ser inte ett självständigt parti ut och så ser inte ett alternativ ut. Risken är att ett sådant parti i folks ögon, med rätta, betraktas som ett rumsrent parti och som tycker och tänker som alla riksdagspartier. Sådana partier är många människor rejält trötta på. Många på vänsterkanten vill ha alternativ. Alternativ anser jag måste ha visioner och dessutom vara någorlunda stabila. Annars är man inte trovärdig i längden.

Se på r:arna t ex. Som alternativ till de borgerligas krisprogram gjorde de en pamflett, det s k "Ett arbetarnas krisprogram", som jag anser är bra skriven. Inte nog med det, de för dessutom ut det på arbetsplatser och försöker få det antaget av lokala fackklubbar, med viss framgång. Det är således ett jävlar anamma bland r:arna, vilket i stort sett saknas inom v. Så ser ett alternativ ut, men det behövs fler.

V kunde bli ett alternativ, byt tillbaka till VPK, (det känns alternativt). För en mer visionär politik eller plakatpolitik om man så vill och var kompromisslösa inför rent borgerliga förslag i riksdagen. Förklara socialismen

och visionerna. Bli ett parti där riksdagen är ett komplement bland de politiska aktiviteterna i övrigt.

I valet 91 bytte jag för första gången parti när jag röstade. Jag gav miljöpartiet min röst. Anledningen var och är att dessa hade chansen att komma in i riksdagen och hade/har visioner (vissa dock lite kostiga i mitt tycke). De stod fastare och förde sin politik mer oberoende än t ex v.

Se på t ex Per Gahrton. I slutet på 80-talet, när EG-anpassningen började komma på tapeten, började han genast kommentera och analysera det. Han skrev långa insändare och debattartiklar i t ex DN, om hur sosseledningen och topparna inom svenskt näringsliv pratade bakom stängda dörrar i rådet för europeiska frågor, där man drog upp riktlinjerna om hur Sverige skulle manipuleras in i EG. Han skrev också om vilka konsekvenser det skulle få för Sveriges del. Så ser också alternativ och alternativt tänkande ut. Jag fick intryck av att v bara höll på med internt tjafs under samma tid.

En av de flitigast debatterade frågorna inom v, de senaste åren är frågan om s k förnyelse. Jag har fått intryck om att i en s k förnyelse ingår att man ger upp kampen för socialismen och blir som alla andra, dvs något etablerat och accepterat inom borgerligheten. En organisation med en uttalad vilja till s k förnyelse av sådana arter, vill i alla fall inte jag stödja.

Det som jag skrivit här är helt och hållet mina egna funderingar. Frågan är om jag är en ensam själ med dessa? Svar nej. Både vanliga och ovanliga människor i min omgivning upplever huvudproblemen på ungefär samma sätt. Om ni inte har visioner är det inget att göra åt, men om ni har så ut och kämpa. Jag har t ex en vän, som inte är speciellt radikal, men som funderar på att börja prenumerera på Proletären, av den anledningen att han vill se alternativ.

Tills vidare är jag ganska säker på att jag inte kommer att ha någon anledning att rösta på er vid nästa val heller. Det är inte bara det att jag anser att ni inte är ett alternativ utan att ni förmodligen återigen placerat Rolf Nilson som första namn på riksdagslistan. För mig ger har ett aldeles för folkpartiaktigt intryck.

Joachim Toft
Socialist javisst.

Skånsk folkmusik på Röda Huset

Föreningen Kvarnbykolans välkända brasafnarn en gång i månaden återkommer under våren. Det blir en blandning av lättsam musik och allvarliga sociala frågor.

Första evenemanget äger rum nu på onsdag 19 jan. kl 19 på Kvarnbykolans filial inne i Malmö; Röda Huset Industrigatan 4 (nära Värnhemstorget).

Då kommer lundaspelmännen Assar och Stefan Bengtsson och spelar fiol och dragharmonica och berättar skånska skräror. Fritt inträde. Kaffe och bulle till självkostnad.

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 17/1 kl 19.30 på partilokalen. Tema: Angående ungdomsproblem. Inledare: Karin Osbeck, socialförvaltningen.

RÖDA KAPELLET JUBILEUMSÅRET Boka redan nu in följande viktiga datum under våren: årsmöte Sö 6 febr. veckoslutshelg 11-13 mars. jubileums-koncert Lø 26 mars. April månad ägnas åt repetition inför 1 maj och ev. Berlinresa i maj.

Sö 16/1 18.45 (obs tiden!) rep på Kapellsalen. Vi startar uttagningen av jubileumsrepertoaren: 8, 17, 79:2, 113, 118, 128, 130, 132, 139, 155:2, 194:2, 219, 220, 222, 223, 226, 227, 237, 239, 250, 257, 258, 261, 265, 268, 269, 270, 278, 286 samt Yagi Bushi (noter kommer att finnas). Obs rekommendationen att också öva hemma.

Repetitionerna inför konserten kommer att kräva hårt arbete av oss med hög närvaro. Veckoslutshelgen hålls på Skåne-Tranås vandrarnhel och ägnas uteslutande åt finslipning inför konserten.

STORBANDET (Hasses Släkt) repar i fortsättningen varannan onsdag kl 19-21 i kollektivet Regnbågen, Sunnanväg 237. Vi börjar onsdag 19 jan. Ta med 20 kr, notställ och de noter du har. Återbud meddelas till Hasse 25 05 30.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Kajsa Theander, Rune Liljeqvist, Thomas Schlyter och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046-11 51 59
Fax: 046-14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 046-13 58 99. Vid utebliven tidning ring: Rune Liljeqvist 046-11 50 69.